

siker
könyvek
kiadója

...majd a PuPu
ha valaki,
hát ő csak tudja

Kaléka

Szépirodalmi Folyóirat

"Szépszó és Értelem"

2014. május 20.

XIII. évfolyam 5. szám.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

**1. oldal
próza, versek**

Baranyi Ferenc: Lucifer songja
Debreczeny György: régészeti lelet
Fetykó Judit:
Berti, meg azok a dolgok...
Hollós Korvin Lajos:
Hazám vagy végre...
Horvath-Hoitsy Edit: Triola
Juhász Ferenc: Öregek
Karaffa Gyula: muharországban
Lelkes Miklós: Nyár felé tart a táj
Ódor György: Úri majális
Sárközi László: Barátaimnak

**2. oldal
próza, versek**

Ady Ágota:
Laura levele hős megmentőjéhez
Balogh Örs: Nem klinikai történet
Bárdos László: Elfajulás
Bodó Csiba Gizella: Randevű
G. Ferenczy Hanna: Várakozás
Gligoric Teru: Anyám...
Kajuk Gyula: Leskelődő
Kántor Zoltán: Számvitel
Kardos András: Furcsa érzés...
Kis-Mezsei Katalin: Anyám
Kő-Szabó Imre: Váratlan találkozás
Lehoczki Károly: Katicák
Lehoczki Károly: Szomj
Mándy Gábor: Tavaszi haikus
Mentovics Éva: Tavaszi zsongás
Nógrádi Gábor: Combok
Pethes Mária: Ringások, ringatások
Pethő N. Gábor: Májusi fagy
Petőcz András:
A szomorúság pusztulása
Pintér László: Őt kalap szíva ára
Rada Gyula: A választókhöz
T. Ágoston László: Asszonyverők
Tátrai Miklós: Mőlki
Vadász János: Intés egy rózsabokortól
Verasztó Antal:
Arcok mögötti történetek

**3. oldal
műhely**

Szepes Erika
Triptichon az időről, az emlékezésről
és az önmeghatározásról

Hollós Korvin Lajos

1945

HAZÁM VAGY VÉGRE...

*Haza csak ott van, hol jog is van....
(Petőfi)*

Hazám vagy végre, csillagarcu ország,
hol negyven évig koldus idegenként
lézengtem csak, s miként a többi szolgák,
lázongtam, a robotban nem pihenvén.
Többé nem földesúr, nem szolgabíró,
nem nagybankár, csendőr, besúgó földje;
a vak fájdalmat negyven éve síró
szememről gyengéd ujjakkal töröld le!
A miénk vagy már, dolgozók hazája,
hadd simogassalak meg romjaidban,
viruljon kerted minden rózsafája,
daloljon madár minden lombjaidban,
nőjjön nagyobbra minden rokkant házad,
s a hidak: kedves kincsei szememnek,
íveljenek megint Pesttől Budának.
Láss végre békés, víg, teremő rendet!
Eke, pöröly, toll népe: mi vagyunk az
igaz fiad, lehelj ránk, karolj át,
benned mi és Te mibennünk virulhatsz,
szabadság földje, édes Magyarország.

Ódor György
Úri majális

Mikor az egész világ hazudik
és börtön járhat az igazságnak,
a Majális már csak dölyfös úri
nemzeti zászlókra festett látszat,

a szemünk egykedvűen mosolyog
a súlytalanul kiürült térre,
újból rabok lettünk, ez egy dolog,
eltitkolt a munkás kifolyt vére.

KÖNYVAJÁNLÓ

A
MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyi fák
Kaskó István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető
művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Dobrosi Andrea: Csendpelyhek
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezensiók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskó István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskó István: Az öreg Joe
Kaskó István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Umhauer Ferenc: Időforgácsok
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Canadahun
Fulletra
Galamus-Csoport
Hetedhéthatar
Irodalmi Epreskert
Klubháló

5. oldal
kortársak, mesterek

Füst Milán
versek és próza

6. oldal
gondolatok
XXXXXXX
XXXX

Megjelent
Köves József
szatirikus regénye.
Infó itt.>>>

Beethoven
Hármasverseny

II. largo
Nicolaus Esterhazy Sinfonia
Drahos Béla vezényel

Mély álmainkban a barikádok
fölött leng az öreg vörös zászló,
a levert csillag helyén kivásott
gödrökben a szegénység bántó,

a rend, az új rend mindenek felett
visszatért a maga szűk medrébe,
zsarnokság van a zsarnokság helyett,
csak ezt ma sokan nem veszik észre.

Kádár Géza: Ökrösfogat.

A **Kaláka Szépirodalmi Folyóirat**
szerkesztői, Kaskötő István és Kamarás Klára
munkájuk elismeréseként,
A **2014. Horváth-Hoisty Edit**
irodalmi/művészeti díjban részesültek.

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Arany-Tóth Katalin
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archívuma
Kamarás Klára
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Baranyi Ferenc
LUCIFER SONGJA

Itt semmi sem tökéletes,
mindennek van hibája,
ha bárki bármit tönkretesz:
csupán továbbcsinálja
mit a mindenható Öreg
kezdeti eltöltni még rég:
kihasználja a szerkezet
sok hajszálrepedését.

Az ördög itt csak áldozat!
Mindent rákenne, persze,
az angyalarcú szolgálhad
szegény jó Luciferre!
Pedig csupán mások silány
munkáiból kívánom
csokorba szedni mindahány
egyéni rombolásom.

Akárhová is nézek én:
sehol sincs ír e bajra,
ütődött alma az erény –
nélkülem is rohadna.

Karaffa Gyula
muharországban

a szív az csak egy húscafat
a szájjár mellé agylakat
jár a posta jár a lap
harang áll kereszt alatt
minden változik szakadatlan
nincs semmi új a holnapokban
ezért a ma is olyan unalmas
mint egy halom rozsdás ócskavas

a zűr az csak egy állapot
anarchiás államot
szeretnék de rám hagyott
mindenféle kacsatot
apám s anyám akaratlan
és eltűntek mellőlem a habokban
oda mentek ahova én is vágyok
mégis maradni kényszerít száz ok

a lét az csak egy álmodás
százan álmodjuk mégis más
a vágy a szándék az akarat
és rács mögé zár százakat

Mást nem tesztek: felpörgetem
a meglévő kerengést –
így rakja romba szellemem
a széteső Teremtést!

Debreczeny György
régészeti lelet

részegek megtalálták
attila sírját

...

sérült részegek megtalálták
attila kardját
síró részegek megtalálták
attila papírzsebkendőjét
szomjas részegek megtalálták
attila üres üvegét
vagyis még volt az alján
egy kevés
holtrészek megtalálták
attila holttestét
ébredő magyarok megtalálták
attila vekkerét

Sárközi László
Barátainnak

Keveset eszem és alig mozgok,
hírektől bolydul föl lelkem, gyomrom,
omladozik elefántcsont tornyom,
a napi néhány teendőm is fáraszt,
bokornyai gondjaim toldom-foldom.

Késő már nekem bármilyen barát,
bár az ember csak keveset talál,
régem nem álmodom olyan hazát,
ahol nem csak értenek - elfogadnak
s nem televízió, könyv a tanár.

Lehetnék bár szemellenzős-vidám,
de szájon lakatot, lelken ígát
látok, mert homlokomra írják hibám:
Magyarországon sose leszek több, csak
okok nélkül szaporodó cigány.

Arctalan ajkak, démoni szavak,
értelmetlen bármiféle harag,
árnyékharcolnom nem lenne szabad,
vesztek, ha megteszem, akkor is, ha nem,
küzdjek velük? Vagy tagadjam magam?

A depresszióm látja a valót:
kikötve ring s csöndben merül hajóm,
hídján rég a kormányon lóg zakóm,
fárasztó tudat, mit kívánna az út,
feszes vitorlákkal legyek kalóz.

Bezárkózom, hogy senki ne bántson,
hogy a sebem valahogy se látsszon,
a semmit is úgy teszem - ne ártsón,

hogy menni kell cipőkopásig
a következő unalmas állomásig
és válasz sincs ha rákérdeszek
miért van ez így emberek

a szó az csak mi gyermeteg
lelkeink felett lebeg
mikor tenni kéne illene
nincs egy bátor senki se
csak mint a nyulak lapulunk
mert semmiből se tanulunk
rászolgáltunk hát nincs mese
a mese után a semmire

a valami az mi soha sincs
a matéria balga kincs
a fecske is ha elrepül
a fészke teljesen kiürül
nyomában csak egy elveszett
apró pihetoll lebeg
a repülés lenne a gazdagság
de repülni is olyan butaság

muharországban
a szív az csak egy húscafat
a zűr az csak egy állapot
a lét az csak egy állomás
a szó az csak mi gyermeteg
a valami az mi soha sincs

Lelkes Miklós
Nyár felé tart a táj

Nyár felé tart a táj. A pitypangerdő
sárgája fényt legel dús fűvű réten.
Fent a kékben foszlik a felhő csíkja, -
felfeslő varrás az ég szövetségében.

Nyár felé tart a táj. A volt nyarakra
az új nyarak észrevétlen rakódnak.
Fognak a mák, s este a horizonton
nincsen sehohol sem csillaghozó holnap.

Hangyák futkosnak. Tűnik: össze-vissza
s ha nincs így, - mit ér, mit ösztönük lelhet?
Egy-egy szorgos talán megkaphat, vágyként,
csöpp hangyaálmot ringató szerelmet..

A versben is hangya: kereső ösztön.
Lecsupaszított már öröm és bánat, -
de én úgy haljak meg, dacos varázsló,
ki hangyanépert is sírt, - önmagának.

Érte is sírt. Felfénylik foszló felhő,
s oly mindegy már: szerette, nem szerette
e hangyanépet, de rábízta olykor
istenére: édenkert-képzetre.

Megy a táj. Gőgös fáraó napok közt
bekerítenek csillagtalan esték.
A Csillag távol. Vörös-piros teste,
ötágú álma egy szívben meleg még.

S érzem milyen jó menni át a létből

naphosszat csak a számítógép előtt
ülök és játszom. Bizony, csak játszom...

Juhász Ferenc
Öregek

Apám vért köp és mosolyog,
nem ismeri a bánatot,
tüdejét kőpor ette meg.
Anyám akár az őszi alkonyok.
Ülnek a padon, öregek,
két hulló vadrózsaszírom.
Sziporkázó fényességben
üldögélnek, mint egy csillagon.

Fetykó Judit
Berti, meg azok a dolgok...

4.

Itt, a városka szélén, ahol az ablakokból az északkeleti
hegyvonulatra látott, s a látvány egyszerre hordozta a távol és közel
érzését, a ház, a kis utca, melyben laktak, egészen kisvárosias, falusias
volt, otthonosan érezte magát a férfi.

tovább>>>

elképzelt nyárba, mely szívemnek drága, -
otthagyni öntudatlan hangyanépet,
s emlékezni volt tájak Csillagára.

Emlékezni! Elérhető az emlék
annak is, aki egykor át nem élte, -
ha görbesége, sunyi gyávasága
nem ítéli rablánc imádó létre.

Horvath-Hoitsy Edit
TRIOLA

1929-2007

...És szól a SZÁNDÉK:
„Valahogy jobban, valahogy – másképp!”

Ám ráfelel a TETT:
„A VÁGY: korlátlan.
A KÉPESSÉG kiméretett.”

A TEHETSÉG felnéz szorongva:
„Én betöltöttem, amiért kiküldtettem!
Szerettem volna szárnyakat,
de csak néhány tollacsckára futotta.
Hát – abból, s azzal élek.
Másképp? – hogy is lehetett volna?”

Nincs apelláta... hallgatás a válasz.
Csak Isten látja, mi marad utánad...

a vendég

Kádár Géza
festőművész

Következő oldal>>>

Rada Gyula
A VÁLASZTÓKHOZ

Hordágyon jár a butaság
 hazámban, s nevet: kezünkben
 tartjuk a zsinegeket.
 Romlott belek,
 szakadt ideg,
 s minden szagos,
 mint a vizelet...
 s a tripszes politikusok
 hús árnyas fák alatt,
 egy sereg seggfejet
 hamis gulyással
 etetnek...

Lehoczki Károly
Katicák

Most csak az jöjjön velem, akinek kifinomult a hallása, és ha rátapasztja a fülét a mustársárga, kissé enyvszagú asztallapra, kiveszi, amint a föl-le araszoló katicabogarak kiszáradó végtagjai percegnek, csikorognak, meleg van idebenn, azért is furakodnak be a láthatatlan ablakréseken a kinti fagy elől, rárebbenek a félrehúzott függöny nejlonjára, a nem túl távoli bútorokra, az asztal számukra beláthatatlanul terebélyes lapjára is, majd vissza az ablak üvegére, fűgék, lendületesek, mint akik hiszik, még néhány kör a fénytől csillogó rideg közegen és összevegyül a kinti szabadság a benti jó idővel, nyárrá változik, nyárrá? – mi az a nyár? – azzá a csodává, amikor a fény, a pára, a meleg együtt létezik...

tovább>>>

Kardos András
Furcsa érzés . . .

Tudod? Valahogy... olyan furcsán érzem magam.
 Nem vagyok sem rosszkedvű, se jó, de nem hallok
 úgy fűtülni a rigót, mint azelőtt. Fülemben a dallam
 nem visszhangzik és a reggelek, nem balzsamosak.

Tudom, a világ nem változott meg. Aki más lett, az
 én vagyok. Valami elromlott belül. Ezért lett az ég
 szürke, bokrok, fák levele vesztí zsenge zöld színét,
 a napsugár fakultan kűszik, falakon árnyék henyel.

Ady Ágota
Laura levele hős megmentőjéhez

Mélyen tisztelt uram, maga nem tudja
 mennyire vágyom a mindenség idejére,
 hogy kellőképpen szerethessem Önt.
 De nem fogom megidézni ezt a végtelent
 mert még véletlenül sem szeretném
 elszalasztani a jelen pillanat lehetőségét,
 melyben érintés-közel kerülhettem
 az Ön által oly' nagyra tartott magányhoz.
 Édes nevű szerelmetes uram, maga nem sejtí
 hány évig tartott az életért folytatott küzdelmem,
 leányként eltítkolni legmélyebb vágyam;
 vární, élní, szeretní majd meghalní.

Minderről nem lehet tudomása,
 hiszen soha nem mondtam,
 s testem felfedezésével töltött éjszakáinkat
 is eltítkoltam, pedig keze hitetlenül,
 majd egyre szabadabban
 újvilág-felfedezőt játszott rajtam.
 Bár nem igazán értette hibáim s kudarcom,
 lényegében csak karjai közt éltem,
 ott találtam logikát hol ajkai kezdődnek,
 merészséget is ott merítettem
 a sápadt szénaboglyák tövében.

Nem sejtethi, mert ez is titok,
 félelmét s bátorságát egyaránt csodálom.

Drága udvarlóm, látom, nem tudja, de
 benne van felhőtlen színű szemében
 a bizonytalanság ismeretlen árnyalata.

Kortalan, nem öreg, mint képzeli,
 nem is lehet negyvenhárom évesen,
 de rá se hederítsen, így is szeretem.
 Avellaneda bukkant rá eltítkolt nevemre,
 s magától, jó uram, így köszönök el:

Örökkön-örökké közelében él,

Laura Lope de Vega

(kit korábban, mint Dulcineát ismert mindenki)

1933-2007

G. Ferenczy Hanna
VÁRAKOZÁS

Szól a lámpád elmerengve:
 mért nem látjuk fénykörömben
 hullámos, sötét haját?

Óra kérdi: merre késik?

Tudod? ...Valahogy - érzem, visszatérnének lassan a színek, a rigó füttyölne, mint hajdan, és hallanám dallama echóját vissza, amint trillázva fújja dalát... Ragyogna az ég, mert sütne a nap! A házak falát nem takarná árnyék és friss-harsogóba szökkenne a zöld, vidámnak tűnne újra a világ, ha megesne kegyetlen szíved rajtam! Nyújtanád kezéd felém, és kéz a kézben mennénk újra... a napsugár elé.

Mentovics Éva
Tavaszi zsongás

Csillogó cseppet hullat a hajnal,
fátyollá foszlik az éj paplana,
hóbortos felhőt sóhajt a nappal,
párját egy fecske hívja haza.

Zöldellő dombok rózsaszín fátyla
- zizzenő lombot borzol a szél.
Aprócska szírmot szórva, szítálva
hóbortos szellő sóhaja kél.

Völgyekbe siklik, bucskázva szállong,
mámoros ajka csókot lehel,
domb mögött bűvő kócos akácok
ringató karján boldog teher...

fészkeket óv már féltőn a lombjuk
- árnyékot nyújtó zöld zuhatag -
hűsítő zápor oltja a szomjuk
- mosdatva fáradt földutakat.

Bimbózó kertet borzoló szellő
orcánkba csókol, megsimogat,
út végén rejlő, dús lombú erdő
őrzi az édes, szép titkokat.

Ám ha az éjjel csillagos fátyla
szétterül álmos dombok felett,
bársonyos zöldjén csókodra várva
dobban a szívem - add a kezéd!

Tátrai Miklós
MŐLKI

Az ember életében néha történnek olyan események, amelyek gyökeresen megváltoztatják érzelem és gondolatvilágát. Kétkedni kezd a véletlenekben, és elfogadja, hogy lehetnek olyan tőlünk független erők, amelyek befolyásolni képesek sorsunk alakulását. Sokáig magam is úgy véltem, hogy a környezetünkben érzékelhető véletlenek nem lehetnek szándékosan irányított események. Ma már tudom, hogy mindennek oka van, amit azonban sokszor képtelenek vagyunk látni és érteni, mert nem illeszthető bele a hétköznapok háromdimenziós világába. Nem érdemes ezekben belebonyolódni, mert semmivel sem leszünk előbbre, hiszen rejtélyek és csodák mindig voltak, vannak, lesznek.

tovább>>>

Könyveid, s a szobrok kérdik:
- mért nem látjuk mosolyát?

Pattog a tűz és a kályha
szikrákat szór a homályba,
kérdézed - tán nem jön el?

Körül nézel választ várva
minden képre, minden tárgyra,
ámde egyik sem felel.

Míg szél jár kint furcsa táncot,
kirakod a pasziánszot,
nem tudod, mi van veled.

Ím, az ajtó halkán koppan,
szikra pattan, lámpa lobban,
- s itt van Ő - a kedvesed.

Vadász János
INTÉS EGY RÓZSABOKORTÓL

apró piros csillagok ragyognak
a koranyári alkonyatban

nem fényévnvi messzeségben
itt melengetik jegeces szívemet
arasznyira alvadó tekintetemtől

néma méltósággal állnak
a kitartott sűrű csöndben

talpig tüske-fegyverben
készen a lopakodó éj kurta uralma ellen
a mindig vesztes mindig győztes harcra

s ekképp intenek

óvd magad tedd elméd szabaddá
lelked acélozd nincs még veszve minden

Gligorics Teru
Anyám...

Elsirattam apát, anyát, férjet,
Elsirattam szép Magyar hazám, ...
De ha fentről nézem majd a bércezt,
Ki sirat el engem majd, anyám?

Hol az a hely, ahol üreg támad,
S talán felzokog egy jó barát,
Halom, melyen egy szál virág szárad,
Ha elmegy a maréknyi család...

Romokban áll már a régi otthon,
Moha nő az összedőlt falán,
Ám múltamon pattog még az ostor,
S zúzmará ül csüggedés haján...

Kádár Géza: Virágcsokor.

Kis-Mezsei Katalin
Anyám

Integgettél, és elvitt a vonat,
én drága, fekete anyám,
emlékszem ma is arra a napra,
régén volt, nyár volt,
délután.

A felnőttek azt mondták, nem vagy,
hogy belőled semmi sem maradt,
csak néhány fénykép, egy marék hamu,
s valahol, otthon egy
fürt hajad.

Anyám, én tudom, te több vagy ennél,
te hang vagy, arc és nevetés,
anyám, én tudom, te nem haltál meg,
amíg én élek, te
bennem élsz.

Bárdos László
Elfajulás

Szívívom,
életelfajulás,
képeket lüktet eléd,
beszél arányos lépteidben,
fennakadt szemedben dadog,
átvezet ébren
lapályon, átgázoltat
alvás fonadékán,
rezzenti, löki, apasztja
tudatod, szüntelen működésbe szorult
folyton-megállás,

Emlékszem még hogy virradt a hajnal,
Táncoltam a madár víg dalán,
A madarat régen elsirattam,
Nem dalol az nekem már, anyám...

Muzsikáltak, messze szállt a nóta,
Azt hittem, nekem is jut talán,
De sok álom meghalt már azóta
Szarkalábas alkonyom nyarán...

Elsirattam jó barátot, testvért,
Nem ismerem többé meg hazám,
Ki emleget egy rossz, vagy jótettért,
Olyan mindegy nekem már anyám...

Elsirattam apát, anyát, férjet,
Elsirattam szép Magyar hazám,
De ha fentről nézem majd a bérceket,
A Te lelked sír majd csak, anyám...

Pintér László
ÖT KALAP SZILVA ÁRA

A sétahajó elhagyta a Margit Sziget északi csúcsát, megrándult a teste, a gyomrában a gépek dupla ütemmel kezdek fogogni, dorombolni. Az iskolaigazgató kiitta poharából a Tokajit, és csendre intette a zajongó fiatalokat.

- Önök, elvtársak – kezdte búcsúbeszédét - akik sikeresen leérettségiztetek, most új élet előtt állanak, és holnaptól kezdve latba kell tehát vetniük tudásukat meg, mindent a szocializmus építése területén. Csak annyit akarok mondani elvtársak, hogy útravalóul önöknek elvtársak csak annyit tudok mondani, hogy együttesen köszönjék meg Rákosi elvtársnak, hogy mostan itten lehetünk ezen a szép hajon, és megünnepelhetitek ezt a nevezetes napot, amire örök életükben – felemelte az üres poharat, bele akart inni, grimaszt vágott, visszatette a poharat az asztalra -, vissza fogtok, vissza fogunk emlékezni. Éljen Rákosi elvtárs, éljen a párt, éljen a szovjet-magyar barátság és köszönjük meg nekik, hogy ez a nap elérkezett. Csak ennyit akartam mondani. – Feldobta öklét a levegőbe. - Szabadság elvtársak! – kiáltotta és lesuttant a székére.

tovább>>>

Bodó Csiba Gizella
Randevú

Negyedszázadot vártam,
Hogy megkeress.
Huszonöt éve vársz reám,
Hogy felhőkön túlra vezess.

Amikor hívsz, én itt leszek
S követlek majd,
Ahogy hajdan - jöttöd
Után követtelek.

Az út akkor felragyogott,
Világították csillag-szegecsek,

húsbá fészkelte akarat,
beásva látja el
egy-személyed.

Balogh Örse
NEM KLINIKAI TÖRTÉNET

Éjnek évadján kopogtak. Trudi álmos szemmel sietett ajtót nyitni. Eunoctin állt az ajtóban. Bejöhetek? –Kérdezte.– Had maradjak nálad, veled, csak még egyszer utoljára.

Kettőjük szerelme már két éve tartott. Bár Eunoctin megpróbált többször is szakítani Trudival, hogy új életet kezdjen valaki mással. Nagyon jól tudta azt, hogy Trudira mindig nagy hatással volt. Ezért ment el hozzá újra-meg újra, hogy próbára tegye. Az éjszakát együtt töltötték.

Trudihoz úgy másnap kora délután ért el a virradat. Amikor magához tért zavaros álmából, Eunoctint már sehhol sem találta. Felszívódott!

tovább>>>

Pethő N. Gábor
Májusi fagy

Még ha te úgy is érzed,
teljesen betölt a szerelem:
Fagy van.

A piciny madarak
holtan zuhannak le a fák ágairól,
az állatok beássák magukat a hó alá,
a többinek edelt raknak ki a vadőrök.
Szemükig rongyokba bugyolált hajléktalanok
melegítik magukat reszkető kutyáikkal.
Elképesztő helyeken lelik meg őket
a szociális munkások.
Az utcákon didergőknek,
és a határokon várakozóknak,
köddel vegyülő kipufogógázban
forró teát osztogatnak.
Fagy van.

Minden vakít. Vakít.
Csúszkál a nép, dülöngél, és érdekes:
ma senkire nem mondják, hogy részeg disznó,
aki hanyat esik.
Egy idős párt elgázolt a villamos.
Fogták egymás kezét.
A tűzoltók kétségbeesetten próbálják
megemelni a szerelvényt.
„Aki teheti, maradjon otthon,
vagy használja a tömegközlekedést!”-
Elhangzik napjában ezerszer.

Tudom, te most Cupido nyilával szívedben
boldogan vérzel,
akár bele is halnál
a feltámadás rményében...

Irtózatos. A temetőben kettérepesztett jó pár

Fehérek voltak az éjszakák,
Ahogy átölelt szereteted.

Követjük mindig egymást,
Hol előbb, hol később fordulunk,
Egyszer azon a nagy közös
Téren- Időben találkozunk...

Kántor Zoltán
Számvitel

Mesélhetnék bár napokig
és nem tudom, ki mit hisz el.
Végül is szint kell vallanom
és erre jó a könyvvitel.

Téged is be kell, valljalak.
Magam előtt már nem lehet
titok tovább, - minden között
a legszebb csillag a szemed.

Átlapoztam száz szaklapot,
de nem találtalak sehhol
a számlarendben. Szörnyű vakság.
Tudom, hogy benne vagy. De hol?

Pethes Mária
Ringások, ringatások

– James Cage-nak

Míntha évezredek óta itt élnék,
az élet másodosztályú vasúti kocsiában,
mindig hozzád utazom. Szememmel
ringatom a tájat, nézem, hogyan vesz
ujjlenyomatot a büntelenül megvádolt
rózsák leveléről a sár.

Ne aggódj, én csak maradni igyekszem, de
fel kell készülnöd, hogy majd egyszer
nélkülem lesz hiányos a tárgyas eset,
végleg nagykorúvá teszek, és gyökereim
finoman átszövik a szenvedő igealakokat.

Akkor rád örökítem a boldogság szabad réteit,
ahol vígan kurjongató szélben vadvirágok
fejfája ring, és a fény mindig megbocsát
a sötétségnek. Tanulj tőle könyörület.

Rád hagyom múltam örömeinek napsütésében
úszó földrészeit, a reggelek túloldalán ragyogó
kirkatokat, súlyos és dús érzéseket, becsukott
ajtó helyett, fotocellásan működött. Bátran
állj elé! Ne ácsorogj a távolság gyászában,
oly régen vágyakozik a világ kinyílni előtted.

Neked adom, őrizd tovább azok nevét, akiket
megtartott emlékezetem, s azokat is, akik eltűntek
az életemből, versplakátjaimat, amiken kerestem

ódon sírkövet. Nem nyugodhatnak a holtak sem.
„Combnaktörés, megint combnyaktörés...”-
nyögi az orvos a traumán. Tizenkét órája hajt.
Eszeveszett hidegek tombolnak szerte a világon,

Még ha te úgy is érzed,
teljesen betölt a szerelem:
Fagy van.

Petőcz András
A SZOMORÚSÁG PUSZTULÁSA

Azt mondják, kevesen tudják,
mi is a Boldogság.
Nos, én sem tudhatom.

Csak azt látom, hogy azok,
akik nem én vagyok, azok
mind-mind boldogok körülöttem.

Talán csak a múlt, ami néha-néha
kicsinyke boldogság-felhővel ugyan,
de megérinti az arcomat.

Talán csak a múlt, ami néha-néha
még elúzi belőlem a rosszkedvetem.

Majd ha a Bárány!

Ha a Bárány elsikoltja magát,
akkor elmúlik minden.

A szomorúság is meghal,
mindenekkel.

Kajuk Gyula
Leskelődő

Ha itt kinézek néha,
a keskeny ablakon,
három és négy óra közt
pont frankó,
már régóta jól tudom...
a szomszéd kertben
olyankor épp megleshetem
donna Inest, bár esküszöm,
hogy nem az én esetem...

De néha véle tart
a gyönyörű lánya is,
csak flangálnak a kertben,
mintha még nem is
sejtenék a szajhák,
hogy számtalan férfiszem
lesi vélem együtt
a testüket, úgy hiszem...

Ha felnövök majd egyszer,
és nagyon erős leszek,
egyszer e népségen

őket. Emlékezz a nyár tünékeny fénydiadalíveire,
s ne feledd, hogy az óceán is csupán vízzel
elválasztott part. A velem felcserélődő időkben
mindig halld meg az eső tornyában
a jegenyék harangkondulását.

T. Ágoston László
Asszonyverők

— Különös teremtménye Istennek az ember — mondta
elgondolkodva a keze alatt sziszegő, jajgató szomszédasszonyának
Tóth Róza, miközben a sebét fertőtlenítette valamiféle olcsó
kölnivel. — Addig nem tud a seggén maradni, míg bele nem rúg
valaki. Akkor aztán dühöng, ordít, és meg nem nyugszik, míg nem
talál valakit, vagy valamit, akibe ő is belerúghat.

— Jaj, ott óvatosan Rozikám, mert nagyon fáj! — húzta el a fejét
a másik. — Majd tegyél rá egy kis alapozót, hogy ne látsszon annyira!

— Jó, majd teszek — bölintott rá, aztán folytatta az elmélkedést.
— De ennél már csak az asszony különösebb, vagy hülyébb, mert
hagyja magát. Mi az, hogy hagyja? Némelyik nem is érzi jól magát
verés nélkül. Azt mondja: „már nem is szeret engem az uram, mert
két hónapja egy árva pofont se adott.”

[tovább>>>](#)

Lehoczki Károly
Szomj

A legbuzgóbb kút is kiszárad.
Ásít a puszta kürtő,
leengeded, csörömpöl a vödör.

Lenézel, és valami roppant hiány,
ünnep utáni ború tolul a szívedre.
Megszomjazol, enyhülni hajszol a vágjad,

más vizekhez vonszolod magad,
nem kút az, csak áporodott gödör,
s míg a meleg sekélyt habzsolod
az elapadt mély kristály hűse leng be.

Verasztó Antal
ARCOK MÖGÖTTI TÖRTÉNETEK

*„A múltban mindig van
valami képtelen.”*

Péter, mi a lélek? Ami valójában te vagy.

Takács Péter nem volt egészen biztos benne, hogy álmában vagy
ébredése után hallotta ezt a kinyilatkoztatást. A késem hova lett? És
én még meg-vagyok-e? Próbált tisztába jönni önmagával. Végül
addig-addig matatott maga mellett, míg meg nem találta a gyíklesőjét
a széna derékaljon, amelyen az éjszakát töltötte.

elégtételt veszek!
Már csak azért az egyért,
mert régóta jól tudom,
hogy don Alberto
kukkeron nézi
anyámat és húgom!

Mándy Gábor
Tavaszi haikuk

Márciusi szél.
Felébresztett álmomból.
Kéne most egy nő.

Arany napsütés.
Ficáncol a fák hegyén.
Jókedvű idő.

Felhő gomolyog.
A meteorológus
ernyőt húz elő.

Nagytakarítás.
Tisztítsd meg a szívünket,
tavaszi eső!

Kő-Szabó Imre
Váratlan találkozás

Elmúlt este kilenc óra, amikor visszaindultak, mind az öten az Állami Áruháztól. Még maradtak volna, mert négy napja nem találkoztak, de Temesi nyafogott. Valami olyasfélét magyarázott, hogy fáradt, unja ezt az örökös lődörgést és álmos.

- Maradj otthon, az anyukádnál! - mondta Ibári.
- Mi a fenének jöttünk ide? - kérdezte Temesi.
- Nézelődni!
- És volt értelme?

Némán lépkedtek és hosszú ideig, nem szólt egyikőjük sem, pedig már a Táncsics utca közepén jártak.

- Nem! - mondta csendesen Kapás és jobb kezét zsebre, csúsztotta.
- Csak elszúrtuk az időnket!

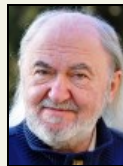
tovább>>>

A juhászok ritkán találnak kocsmajtóra. Péter életében a tegnapi este ilyen ritka alkalomnak számított. Halvány emlékképek jönnek elé arról, hogy a kebelbéli juhász cimborákkal mulatoztak kicsit.

tovább>>>

Kádár Géza: Virágok.

Nógrádi Gábor
COMBOK

A combod és a szám
beoltott rózsafa,
oszlop és mennyezet.
De kis tudatlanom
nem láttad még soha
anyám combján a gödröt,
mit ember vésett be,
németajkú,
kilencszáznegyvennégy augusztusában.
S már meg nem értheted,
miért is őrzöm
fátyol-szemednél jobban
időktől érintetlen combodat.

Szepes Erika

Triptichon az időről, az emlékezésről és az önmeghatározásról

Gondolatfutamok Fecske Csaba három kötetéről

Három különálló kötetet jelentetett meg Fecske Csaba sűrű egymásutánban, ami – ismerve a költő igényességét – nem azt jelenti, hogy kimunkálás nélkül ontja a verseket, hanem azt, hogy ezek a kötetek valamiképpen összefüggenek, látványos tematikai különbségük ellenére azonos anyagból épültek, s feltehetőleg ezt az azonos anyagot forgatják meg különféle látószögekből.

Fecskének két fő témája van, ami tulajdonképpen egy: az idő mint olyan és az idő mint nem-olyan, azaz Fecske Csaba életének ideje. A különféle látószögeket az idő feletti, más és más aspektusokból történő bölcsekedés adja.

A triptichon első kötete a Visszalopott idő. A kérdésre, hogy miképpen lehet az időt visszalopni, a Fecske-versekből kiolvasható a válasz. Az objektíve létező időt ugyanis a tudatunkkal érzékeljük-értelmezzük, tudattal nem rendelkező élőlényeknek, tárgyakkal nincs idő-fogalmuk, csak léteznek a negyedik dimenzióban.. A végtelen óta létező és a végtelenbe futó időt a mi tudatunk tagolja, igazodva a világmindenségben zajló földtörténeti folyamatokhoz nagyobb és kisebb (társadalmi, csoportos és egyéni)egységekre. Ezért csak az emberi tudat képes arra, hogy az elmúlt időt visszalopja – tudatos és fél-tudatos vagy módosult tudatállapotú tevékenységével. Az emberi agynak ez a tevékenysége lehet tudatos: az emlékezésnek az értelem által irányított fajtája; lehet fél-tudatos: az érzetekből, külső ingerből (illatból, hangból stb.) kiváltott kép- és gondolatfoszlányok – tudatos reprodukciója, visszavezetése az ingert kiváltó okokra; avagy lehet módosult tudatállapot eredménye, az álom (vagy a hallucinogén-pszichedelikus szerek hatására létrejövő látomások – Fecske Csabánál ez a típus, szerencsére, teljesen hiányzik).

A teljes szöveg PDF formában innen letölthető

Következő oldal>>>

Szabolcs Piroska rovata

"Mit kell még megérni?"

Egy ringlispíl jutott eszembe, ahogy pergettem vissza a történeteket. Szándékosan nem nevezem körhintának, ez a szó a magyar nyelv vájt fülű szerelmeseinek va ló, túl szép. Én arra az agykavaró eszközre gondolok, amin ülve azt sem tudja az ember, hol van és miért, azt sem tudja mit gondoljon, gondoljon-e egyáltalán, és ha gondol valamit, azzal mit kezdjen.

Metró. Nincs csúcsforgalom, nincs csúcstömeg. Szokásos személytelenségbe és hallgatásba süppedt utasok. Senki nem néz senkire, sehova. Én is csak a lányomra figyelek. Metró. Aláfestő csattogó zajával együtt a tökéletes nihil urbánus megfelelője.

Aztán valami mégis berobban. Felkapom a fejem és a gyomrom összerándul. Valamelyik ülésről egy jól szituált, törékeny, idős nő menekül botladozva, holt fehérre sápadva, a nyomában egy elhanyagolt külsejű, középkorú, szintén törékeny testalkatú férfi nyersen taszigálva őt. A két törékenység valahogy egészen más képzetet ébreszt bennem. A hölgy a neméből, korából és finomságából fakadóan törékeny, a férfit egy roncsolt élet következményeként elfogyott teste mutatja törékenynek. A hangja túlszárnyalja a metró közömbösen aláfestő csattogását. Megalázásról, elviselésről kiabál. A publikum mozdulatlaná meredve bámul a jelenetre, ami pár másodperc alatt le is zajlik.

A kiabáló a két metróajtó közötti ülésor közepéig jut, amikor az ajtó közelében álló férfi megállítja egy kickboxos rúgással. A fiatal férfi arcán nincs különösebb indulat, a hátán egy hátizsák, utasnak látszik, aki úgy döntött, beavatkozik. A kiabáló hátratántorodik. Ekkor a másik oldalról újabb, hasonló rúgás éri. A másik ajtó mellett is áll egy másik fiatalember. Egyikük sem emeli fel és piszkolja be a kezét, csak a láb mozog. A hölgy a kocsni távolabbi padsoráig ér, leroskad rá, és az ijedtségtől zihálva mondogatja a körülötte ülőknek, nem tett semmit, nem mondott semmit, csak felállt, mert majdnem rosszul lett a szagától, és az a férfi rátámadt, egyszerűen hátra vágta. A támadó ide-oda tántorog a két oldalról osztott rúgásoktól és a megalázásról kiabál, amihez senkinek sincs joga, és kétségbeesetten nyúlkal a farzsebe felé.

Tőlem talán egy méterre zajlik az egész, és az agyam kiürül a félelemtől. A lelki szemeim előtt megjelenik a rugós kés, a pisztoly, vagy valami szörnyű eszköz egy vaktában vagdalkozó elborult agyú ember kezében, ahogy a filmekben szokott. De nem derül, ki mit rejthet a zseb, mert nincs lehetősége elővenni, ha azt akarta egyáltalán. Már fékez a metró, közeledik a Deák téri állomás. Készülök, hogy biztos, ami biztos, kiszállok a lányommal a kocsiból, de akkor megszólal az egyik "rendszabályozó": Takarodj ki innen! És a férfit egy utolsó rúgással kipenderítik a bezáródó ajtón túlra. A jelenetnek vége. Egy-egy bizonytalan, halk mondat, de általában döbrent csend. A két fiatalember leül az ülésre. Senki nem néz senkire, sehova. Én is csak a lányomra figyelek. Aggódik, hogy ne menjek egyedül tovább a végállomásig, én nyugtatom, hogy a villám sem csap kétszer ugyanoda.

Amikor magamba merültem ültem az ismét közömbös környezetben, elgondolkodtam a hölgy kérdésén, "mit kell még megérni?"

Mit hoz még utunkba az egyre növekvő szegénység, a belőle fakadó kítaszitottság, a mélyben fortyogó elkeseredés és az ezt tompító pótszerekkel lebontott korlátok nélkül fel-feltörő indulat, ami irányíthatatlan és gyakran indokolatlan erőszakba torkollhat.

A perifériára és azon túlra szorulókbaól nem biztos, hogy alázatos és szerény koldusok lesznek. Lehet őket kriminalizálni, lehet tőlük undorodni, lehet elítélni, lenézni, megalázni akár csak saját pusztá létünkkel, de egyet biztosan nem lehet, mindig és mindenütt elkerülni. Ez a világon sehol sem vezetett megoldáshoz, csak szörnyű sok szenvedéshez, félelemhez.

Szinte beleszédültem az ellentétes érzésekbe, amik megrohantak ennek a jelenetnek a kapcsán. Részvét és sajnálat... de ki iránt? Helyeslés vagy elítélés... de miért?

Miért élünk ugyanott, de két világban, ahol a határok olykor megtörnek és megjelenik előttünk az a másik, az elveszett és vágyott vagy az elborzasztó és megfélemlítő. Hogyan tegyük az érzéseinket a helyükre az

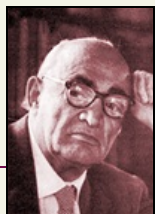
ellentmondások nyomása alatt? Hogyan döntsünk? Jól döntünk?

Ma megalakult az új parlament. Az Országgyűlés egyik alelnökjelöltje egy vállaltan hírhedt fajgyűlölő erőszakszervezet vezérégyénisége.

"Mit kell még megérni?"

Következő oldal>>>

FÜST MILÁN

ÖNARCKÉP

Horgaselméjű s szikár
 Aggastyán akarok én is lenni, olyan, mint maga az Úr...
 S ha majd számonkérnéd tőlem a gyermekeimet, Megvetéssel
 fordítom el akkor a fejem...
 Mert nincsenek gyermekeim, e vigasságban nem volt részem, -
 mint az arabs számár,
 Ki megszagolván honni földjét, uj ösvényre fordul hirtelen, -
 Úgy indultam el én is egykor biztos útamon.
 És nem az öröm útját választottam én sem,
 - ám a kopár sivatagét,
 Hol vörös a földek szintje s nem legelész semmiféle nyáj, -
 De hol majd megpróbáltatik, ki mit bir el?
 S ha nem ád ott az égi Atya enni, azt kitartom-e?
 S a szomjuságtól majd jajongok-e?
 S a bitangóságban majd, hogy elbitangolok-e?

S minden tudásban kerestem egyre új tudást
 S a dicsőségben nagyobb dicsőségeket
 S hol világos volt az ég, nagyobb világot
 S az asszonyölnél égetőbb és még nagyobb sötétet...

Ugy látom, öregember én már nem leszek.
 S most folytassam a régit addig is?
 - Ó jaj, - kiáltanám egy ablakból talán
 De gúnytól félek s elbuvok magamba.
 Négy izzó fal mered reám csupán, -
 Az Úristennek vörhenyes haragia, -
 Majd bólogatva, lassan elmegyek.
 S mint ki régen hordja már szívében a halált, -
 Kárvallott számadó, megbántott, régi szolga
 S ki bírót ment el keresni, de nem talált.

A MAGYAROKHOZ

Oh jól vigyázz, mert anyád nyelvét bízták rád a századok
 S azt meg kell védened. Hallgass reám.
 Egy láthatatlan lángolás
 Teremté meg e nagy világot s benned az lobog.
 Mert néked is van lángod:
 Szent e nyelv! S több kincsed nincs neked!

Egy úri hölgyhöz!

*Egy hölgy: "A szerelem pedig, majd csak megérkezik hozzám is. Mért
 hagyna ki éppen engem? Talán Frankfurtban ér utol, vagy
 Barmenben, vagy ahol éppen énekelni fogok..."*

Éj van most s a föld egyenletesen gőzöl, -
 Hogy fáj a szíved értem, hölgy: most mentegedőzöl,
 S hogy úgy elhagytál menni, mint a hontalant!

Hiába, hej! Nehéz szívűnek jobb alatt!
 Egy szemmel nézlek majd, hogy kergetőzöl,
 Hol engem nem csábít vídám kaland!

...Én, a szívszakadásig bánatos: szerettelek!
 S a szívszakadásig is: be gyakran néztem arcod!
 S hogy meg ne hűlj, ne bántsanak, pólyába tettelek!
 S hogy ne zokogj, lélekzetemmel dédelgettelek!
 És hogy neves: - komoly szívű, - be megnevettelek!

Én, a szívszakadásig bánatos: be aludnék!
 Mít is kíván a lélek! Ó ha tudná!
 Legjobb is volna: életét ha átaludná!

Ó gyermekkorom! Gyermekkorom! S te is busongó, régi,
 Alvó s bennem halkán sírdogáló gyermekszeretet!
 Rád emlékezem! S a rég-időre is, mit rég a sír temet!

...Hölgy! Nem látsz te többé engemet!

A teli hold ...

A teli hold
 Incselkedjék véled, álmodban, kedves!
 Kedves! Ki messzi nyugszol innen, elhagyott!
 Álmodj velem, lelkemnek derűsebb fele
 S a fénymezőn, mely ablakodra süt
 Láss jární engemet, selyemruhában, gazdagon!

A teli hold
 Vetítse most elmédbe csalfa képeit,
 Ki messzi nyugszol innen, kedves elhagyott!
 Kérlellek! Álmodj velem! - Most minden elhagyott,
 Most boldog az, ki végtelent szeret!
 ... Ó boldogabb, nálam sokkalta boldogabb

Oly csodás nyelv a magyar. Révület fog el, ha rá gondolok is.
Ne hagyd tehát, hogy elmerüljön,
visszasüllyedjen a ködbe, melyből származott
E nemes-szép alakzat... Rossz idők futottak el feletted,
Mebontott a téli gond és romlásodat hozta, megtapodtak,
Mebolygatták hitedet, az eszed megzavarták,
szavak áradatával ellepték világot,
Áradás szennyével borították be a kertjeid,
vad vízi szörnyek ették virágaid, - majd a vad burjánzás
Mindent ellepert utána, - oly termés volt ez e térségeken emberek!
Hogy üszökké vált minden, aminek sudárrá kelle szöknie...

De légy türelmes, - szólok hozzád, - vedd a Libanon
Ös cédrusát, e háromezer éves szüzet,
- rá hivatkozom, mert onnan vándoroltam egykor erre
Tekintsd őt, - türelmes pártájával hajlodoz a szélben, nem jajong,
De bölcsen hallgat s vár, amíg a negyedik nagy évezredben
Kibonthatja gyümölcsét e nagyvilág elé. S tán ez a sorsod itt.
Ki fényel sötétséget oszlat, holtat ejt s élő emel,
Borulatodra majdan rátekin. Halld meg szavam!
Én prófétáktól származom.

ÁLOM AZ IFJUSÁGRÓL

Fogja lámpását s az arcómba világít... (oh jól tudom, hogy ezt teszi,
Mert mindent tudok én, ha alszom is.)
S akárha szemeimre szállna rá a nap, a látás is megédesül,
Hogy csupa báj és fény borítja tőle, illeti
Elfáradt lelkemet s a gyötrő hév is szinte felmagasztosul,

A gyötrő hév bizony! Óh emberek!
Ti nem tudjátok ám, ki voltam én!
A láng... oly esztelen, akár a láng,
Mely lobog meztelen,
Mert nincsen kérge s eszi önmagát vadul
Sír és viháncol önmagának, aztán visszahull,

Vagy voltam tán, mikép a trombiták szava,
Amely a téli táj felett riadva száll tova,
S a táj, szegény, eszmélni kezd,
Holott pihenne még és nem akarja ezt
És aki bandukol, félénken néz oda.

Hát ilyen voltam én. Az élet így telik,
Hogy csendesül az ember estelig, -
Ma már én csenedesebb vagyok. Lurkó ne féld botom,
Egy öregúr vagyok, akinek nincs neve
S ki bottal jár ugyan, de nem suhint vele.

Csak még az álmaimat nem adom,
Hogy adnám? Oh nem adhatom. Az még enyém.
A régi lázról álmodom. Vegyétek ezt: ez mindenem.
A régi hév, a régi gyötrelem.
Rámszáll a tûz, napfényben áll a tér
És látom magamat, egy ifjút gondokkal teli...
Oh tépd ki hát a szívemet és add neki.

Anya és fiú

- Szeretnék elkallódni az emberek között...Ha talán felkapna a
szél, belesodorna közéjük s én végre könnyű szívvel. Beletörödvé
eltűnnék magam elől...Nehéz nekem ez a kiváltság...
- Mit hallok? - Ki lesz akkor honfoglalóm e földön?
- Még most sem tudsz elbocsátani? - Azt hiszed, az vagyok, aki
régén?

Holdfényes alakom, ki jár előttem messzi
Szép holdvilág-mezőn s mosolygó
Sugár-bokrétát nyújt feléd!

A NEVETÉSÉRŐL

Sokfélekép tudott nevetni. Lenyûgözõ szerénységgel, ha
felismerték az utcán, vagy üzletekben, - könnyedén, vagy félig, ha
nem akarta megmondani a véleményét valamirõl, ádázul, mintha e
galád, perfid élet cinkosa volna, ha valami iszonytató dologról
értesült, például olyasmirõl, hogy amit becsült, szeretett, amiért a
szívét adta volna, (oly kevéssé ösmert, mélyen rejtözõ szívét), - hogy
azzal rosszul bántak, ha sárba tapostak valami szépet és nemeset, -
oh ilyenkor nagyon lobogott és mulatott... s nem is éppen keserûn.
Hanem úgy, mint aki az életrõl való ismereteit igazolva látja s ezt a
keserû tudását élvezi megint istenien.

S én ezt a nevetését szerettem a legjobban. Nem is mulasztottam
el tehát, ha hallottam egy-egy ilyen kis nekivaló történetet valahol,
feljegyeztem, hogy elmondjam neki. - Egyszer így szóltam hozzá a
telefonon át:

- Ime egy neked való kis eset.

tovább>>>

ÁLMATLANOK KARA

Éjjel, mikor az árnyék már két részre oszolt:
A völgynek öble döböntõ, mély verem
És a hegy nem domború, de sötét lap kék egen
És jaj, a fekete hegy mögül éppen kibújta a hold.

Ó ha most, ha most aludni tudna égõ két szemünk
S a nehéz gondolat oszolna könnyû köddé
S a borús homály alakzatja mind álmom gomollyá!

Járunk s a távoli lámpa s a könnyes szemû,
csillag vet fényt nekünk,
De a zord fenyõ torz árnyait élénkbe önté:
Ó boldog az, ki nyomorára gondol s válik az ajka komollyá
S komoly sóhajjal alszik el s a bús halál maszkját felölté!

Ó jösz te édes hajnal, magasság édes tükre!
S te roppant csöndes angyal, ki most a sírokat õrzöd
S a reggeli rétet s a csendes, reggeli lombot!

Mert lásd, nem mûl az éj s elalvó fák fölött a hold megállt örökre!
Ó jöjj, könyörülj, lásd elepedve mi várjuk a jöttõt!
Ó könyörülj, simogasd a fejünk, ó ringass el,
míg az éj csúf vára leomlott!

- Nekem? - Te vagy a nap, a hold s a bolygó csillagok...

- Ó te...ki a sír mélyén még most sem nyughatsz...

S aggódó szemeid engem keresnek, kísérik lépteim és feljajdulsz.

Mihelyt a fáradtságtól tántorogva, bánattól részegen.

Terhem elejteném...

Mélyen rejtőző! - Anyám vagy-e, hogy kergetsz?...

- Elhagyatott voltam, senkim sem volt, fiam...Senki sem segített nekem...Talán még gúnyoltak is, hogy piszkos vagyok a nagy munkától...Egy barátod volt, - nevetett, - nem emlékszel rá? S egy másik szempárra, mely gyanúsított, - hogy öreg boszorkány vagyok, ki kincseket ás el s kinek nincs lelke...Hagyhatod ezt fiam? - ki lelkem örököse vagy?

- Kinek bizonyítsak? A gúny elnémult - s ki rossz volt: elfeledte, - vagy nem messze tőled: porlad már szegény a föld alatt...Most szólj! - még van annyi erőm, - megrázzam a sírját?

- Nem azt...de lobogj! Bonts lelket...Emeld fel lelkemet, amely nyomorgott, úgy nyomorgott itt benn, hogy dühömben halálos ágyamról is leugrottam volna még...Nincs ez befejezve, - hova gondolsz? - Gyűjts lelket fiam...S ha halálos fáradtsággal is: addig gyűjts, tömöríts lassan, - míg megfülled belül a sűrűség, füstöt vet s már-már világít...S ha majd fellobog: az lesz az egyetlen fény, amely még nékem világol az éjszakában...

- Szegény!

- Az vagyok! De úgy is bocsátottalak világgá. Kezemet a szívedre tettem és azt mondtar y vagyok!

BALLADA AZ ELRABOLT LEÁNYRÓL

Angyalok söpörték műhelyem,
Szerszámaim az útból félrerakták...
Üveggyártó valék... És volt egy lányom is,
A kontya, mint a vas, - de őt már elragadták...

S volt úgy, hogy este lett nagy fergeteg...
A szélben vén emberek perlekedtek...
Egy részeges ajtóm elé vizelt,
S azt hajtogatta, hogy ő nagybeteg.
A halál meg akart keríteni egy kis lovat
S úzóbe vette... Mit mesélhetek?
Én mindezt láttam, mélabús öreg
S nem vállalkoztam többé küzdelemre...
Fanyar volt sorsom íze, mint az álomé
S a gondolatom mind: halálomé.
Nem hagytam el kemencém, bárki jött is,
Csak épp letettem forró eszközöm,
Az emberekhez nem volt már közöm...
Csak azt vigyáztam, el ne fogyjon kis borom
S evégből olykor kiszóltam az ablakomon...
Szemben egy korcsma volt... S odébb egy gyűlölt kastély...
Négy sarkán négy torony.

KATONÁK ÉNEKE

Hát mindennek a levét én igyam meg?
A fák közt volt egy kecskebak,
Amiatt volt a nagy harag.
Berengár király arra ment
És meglátta a szemtelent.
Mert megmekegte őt a bak,
Amiatt volt a nagy harag.

Hát mindennek a levét én igyam meg?

A fák közt volt egy k.....áj,
Oda járt Berengár király.

CANTUS FIRMUS

Mindennek el kell múlni
elébed járúl Jézus
fejet hajt aztán elmegy

élő parázs a talpán
némaság ül a nyelvén
béna szívében kétely
siket agyában átok

így fut a semmiségbe
lobogni kezd az úton
bomolni kezd a pályán

s mint a megörült csillag
okádja fájó lelkét
forog és nincsen társa
dühöng és nincs ki lássa

százszor is megfiadzik
magát emészti falja
vak ember lesz a végén
sírna de nincs ki hallja...

AZ IGAZTEVŐHÖZ!

Úgy léptél át a tél fénysávos éjszakáiba...
Az erdőszélen álltal s jött a tél.
A tájat szemlélted, megúnt világodat, majd sárga csillagod
Nagy reszketését lested, míg alatt a sötét földeken boldog komondorok
Járták az éjszakát s fel-felugattak hozzád, mint a kócos szellemek.

Itt van a tél megint. Ki tudja? tán az utolsó neked.
Hírek kovácsa, titokmester, őzikék őrzője, régi csösz,
Hát itt kell hagynod enciánvirágos szép hazád?
A messzi túlköket, hideg hegyed, kiszáradt vermeid.....
Öreg puskádat átadod? meghalni mégy?
Ki életében annyit hazudott, nehéz meghalnia.
Úgy tartod két kezeden fejed, mint a részegek...
a halál részegségét nem bírod?

Csak bátran, bátran régi csösz, ott fenn is csösz leszel.
Igaztevő, mint én, ki minden ellen kikel, acsarkodhatsz... semmittevő,
pimasz gazdagok
S a hűtlen, hálátlan szegény vessződ egyformán rettegi...
Se fatolvaj, se vadorzó nem állhat meg szemöldököd előtt,
S haki a város másik végéről gonosz tervekkel jön és folyót átugor...
Megtorpan futásában s azt kiáltja: itt a csösz. -
S ahol majd elhaladsz,
A csirkefogó többé nem nevet, madárka sem csipog...
Szegény igaztevő!
Ki életében annyit hazudott, nehéz meghalnia.

EGY MŰVÉSZ HALÁLÁRA

Ma meghalt Budapesten egy kiváló festő, Nagy Balog János.
Kiállításokat nem rendezett, nevét, műveit nem ismerték - s csak az
utóbbi időben sikerült lelkes barátainak néhány műértő figyelmét
íránta felkelteni. Hogy barátai voltak-e valóban? Érzésük szerint

Egy vastag szép lány kell neki,
De feleségét rettegi.
S most lármát csap a kerge bak,
Emiatt volt a nagy harag.

Hát mindennek a levét én igyam meg?

Egy csillag fénye rásütött,
Hogy nagy kardjával ráütött.
Hát felfordult a kerge bak,
Ömlött a vére, mint patak.
S a véres karddal benyitott
S a benyilón így ordított:
«Töröld meg véres kardomat,
Megöltem vetélytársamat,
Igy jár, ki ellenem kiáll,
A nevem Berengár király!»
Hát mindennek a levét én igyam meg?

ÖNARCKÉP

Csontvári Kosztka Tivadar emlékének!

Horgaselméjű s szikár
Aggastyán akarok én is lenni, olyan, mint maga az Úr...
S ha majd számonkérnéd tőlem a gyermekeimet,
Megvetéssel fordítom el akkor a fejem...

Mert nincsenek gyermekeim, e vigasságban nem volt részem,
- mint az arabs számár,
Ki megszagolván honni földjét, új ösvényre fordul hirtelen, -
Úgy indultam el én is egykor biztos útamon.
És nem az öröm útját választottam én sem, - ám a kopár sivatagét,
Hol vörös a földek szintje, s nem legelész semmiféle nyáj, -
De hol majd megpróbáltatik, ki mit bír el?
S ha nem ád ott az égi Atya enni, azt kitarom-e?
S a szomjúságtól majd jajongok-e?
S a bitangóságban majd, hogy elbitangolok-e?

S minden tudásban kerestem egyre új tudást
S a dicsőségben nagyobb dicsőségeket
S hol világos volt az ég, nagyobb világolást
S az asszonyölnél égetőbb és még nagyobb sötétet...

Úgy látom, öregember én már nem leszek.
S most folytassam a régit addig is? -
Ó jaj, - kiáltanám egy ablakból talán,
De gúnytól félek s elbúvok magamba,
Négy izzó fal mered reám csupán, -
Az Úristennek vörhenyes haragja, -
Majd bólogatva, lassan elmegyek.
S mint ki régen hordja már szívében a halált, -
Kárvallott számadó, megbántott, régi szolga
S ki birót ment el keresni, de nem talált.

Néhány fájdalmas szó Karinthy Frigyesről

Elbeszélése szerint édesanyját Pest városában, az utcán megharapta egy ló s ebbe belehalt. S a gyereket aztán, jó sokan, valami kopár hajlékokban úgy nőttek fel, mint a kis oroszánok, vadul és sörényesen. S ha nem is tépték meg a nyárspolgárt, de majdnem. Mert az agyuk lángolt, mégpedig külön-külön, mindegyiké önálló tűzvészként, — mert kapcsolatuk nem sok volt egymással. Egy szegény kis lánytestvér festő akart lenni s teli volt elszánt sötétséggel és vad szûziességgel, pedig alapjában véve szelíd kis

bizonyára azok lesznek mindig. Érzésem szerint azonban néki barátai nem voltak. Ő egyedül élt.

Én is barátja voltam, pedig mindössze kétszer láttam őt s akkor is néhány másodpercre. De barátomra fogadtam messziről s úgy gondoltam rá mindig, mint olyan jelenségekre, akik vígasztalnak és irányítanak. Mikor először hallottam róla beszélni s mikor először láttam munkáját, - egy pillanatig sem tudtam óvatos vagy tartózkodó lenni irányába: éreztem, hogy szívesen nyitom meg előtte szívem s hogy ő a nemes és igaz emberek s az igazi művészek közül való.

tovább>>>

ÓDA PÁRTFOGÓMHOZ!

Horatius: Maecenas atavis edite regilus
Oet praesidium et dulce, decusmeum

Pártfogóm ím szörnyű halálától görnyedten
Hajlok lábaidhoz és kérlek, kérlek
Töröld cipőd sarát fenkölt homlokomhoz!

Hisz neked köszönöm én, hogy vagyok még, hogy lettem,
Vaj' hogyan bókoljak a jótettért, hogy élek?
Kérlek: légy legalább nemesebb testrészimhez illetlen!

Ha gyöngéd volnál: a szégyentől hová kén lennem,
Alázatom pénzét ó fogadd fizetségül,
Légy kicsapongó, mulass, légy velem pajkos, légy kegyetlen:

Használd homlokomat zsámolyodúl, tobzódj a királyi díszben
S ne félj, nem töröd el reszkető, ájudozó, érzékenyke szívem
Nemes porcellánját!

OBJEKTIV KÓRUS * A NŐ DÍCSÉRETE

Ó játékos ujjaid, ó finom szíved: picinyke serleg,
Ó lágy ágyékod s langyos, édes, leglágyabb hasad,
Ó fenylő fogad: lágy, olvadó száj csiszolt, édes műszere.
S finom ereid: kék, felejthetetlen hímzés drága testeden,
S ó finom belső szerveidnek egész ékes bársony-tokja te!!
S ó finom anyag te, sokkalta, sokkalta finomabb annál,
Ki téged szeret!!
S ó drága bor, amelyből ittam én: te édes, édes,
Kecses, csodálatos, tündöklő, drága asszony!!
Ebédnél ülsz és látlak én: eszel
S iszik olvadékony, édes ajkad, úszó, szép szemed...
Ó kecsesség, látlak én: most enni, inni látlak
S most elhiszem: te átesel az életünk nem egy csúf állapotján
Kecses, nemes mozgással így: felejthetetlenül
Ó látlak én és lásd és lásd: szeretlek én
Im könnybe lábadt bús szemem amíg dicsérlek!!!

** E kórus alatt a drámai vers egy fajtát értem, melyet az elképzelt kar vezetője társai zenekíséréte mellett elszavalna nagy tömeg nevében, tehát objektíven szólván. F. M.*

Magyar Könyörgés

Ó mért nem küldöd sugárodát,
Ó mért nem küldöd sugárodát,
Isten, mennyei kardodat.

Ó mért nem küldöttél látnokot,
Hunyt szemmel ki vezetni szokott,
Rettenetes lángoszlopot.

teremtés volt, — de a sötétség és szűziesség akkor hozzátartozott a fiataláshoz. A másik lánytestvér embergyűlölőnek készült. És így tovább. Frigyes pedig így szólt:

— No mért? Amiért nekem lukas a cipőm? Azért én olyan nagy író leszek...

tovább>>>

NOTTURNO

Nehéz szekerek dübörgése éjszakai órán...
Álmában, éjjel így zúdúl fel a tó és elnyugszik.
Az idő sűrű, bizonytalan, fekete vízben lomhán tova-úszik...
A hold pedig most minden fényét
világoskék páncélú felhő-lovasokra szórván:

Igy orgyilkosságról a sötétben senki sem tud
s kihalt utcákon rohan a lator
S a jajszóra, bezárt ablakokon zörgetőre,
visszhangzóra senki sem válaszol,
Csak a kocsiút dübörög, nappali kinyíról álmában beszél
S a gyanús: égésszagú-éjszakában nem vigasztalódik senki a
gondolaton: hogy elmúlik ez éj,

Hogy megint csak, újra és biztosan reggel leszen...

Nézd, így elhagyottan a szívemet kitépem
s a tenyeremre elédbe teszem...
Most, most, most meghalnék érted...
De jön a reggel, a gond s elhalványul a képed...

Repülj!

Igyekezz, ó igyekezz lélek
E föld körén repülni túl!
Nézz feljebb: ott tisztább az ének...
Lásd: - hol csattogó harc hangja dúl:
E föld-világon nem szívesen élek.

Itt múlnak el, itt repülnek az évek
És fellázadnod, sírnod oly nehéz,
Oly gyorsan zátonyára fut az ész,
S a szív az égre ellankadva néz...

Nézz feljebb: ott az égi mértan
Szabálya fénylik és oly egyszerű!
S nem kérned többé, mi miért van,
Mert nincs kérdés több ott, hol a derű
Hol tiszta ívek és körök
Honában már a gondolat örök!

Ott fenn öröktől tündököl a Törvény
S ahogy holdak és napok kerengnek,
Ne hidd, nem fáj az: közben ők merengnek,
S mosollyal múlnak el a századok...
Ó lélek, - e földön itt elfáradok
S nincs kedvem többé keresni a kulcsot,
Mít zúgva elmerít az örök törvény
S mit Isten tengerébe elhajított,
Hogy nyissam véle majd a titkok ajtaját...

Te szöke égi lánynak símogasd haját
S ott fenn építs magadnak tiszta házat,

Ott fenn, - ott int a Magyarázat!

ÁLOM AZ IFJUSÁGRÓL

Mit mutassunk? nyitott sebeket,
Sáros, szeges, nyüves szíveket,
- Megalázottat ki szeret.

Emeld fel még egyszer a főnket,
Gyűjtsd össze megtört kis erőnket,
Könyörgeni hogy tudjuk előtted.

OBJEKTIV KÓRUS * KÉRÉS A HATALMASOKHOZ: EPILÓGUS

Ó bocsáss meg!
Ha élnem s lélekzenem szabad, engedd megkérdenem,
Ó mért borúlt ma el dicső, szép homlokod?
Tán rám haragszol: s ó miért?
Tán nem végeztem dolgomat elég nagy szorgalommal?
Vagy mert mulatni mertem én az éjjel,
Nevetni vígan és nőket csábítani?
Kihívó, dúrva szokat, visszaverni egyszer...
Én, kihez csak nagy alázat illik
S ki néked köszönöm ajándokom, bús életem...?
Én, ki nyomorúlt s beteg vagyok,
Ki a búbánatból élek és kinek
Szegényke életem kiérdemelnem illik?!
Ó bocsáss meg!
Ó hogy én még lázadozni mertem
S nőkről zengeni galád danákat,
Hidd el nekem: szerény lesz életem ezentúl
S bágyadt, szelid, szerény lesz bús dalom.

** E kórus alatt a drámai vers egy fáját értem, melyet az elképzelt kar vezetője társai zenekíséréte mellett elszavalna nagy tömeg nevében, tebát objektíven szólván. F. M.*

MEGINT ITT AZ ÉJSZAKA

A szerény mozdulatú, sötét ruhába öltözött, fiatal hölgy most már még jobban összehúzódott székén... Bizonyos homályos aggodalmak keltek benne s kedves, finom arcoskája ezektől még sápadtabbá lett s még félénkebbé amúgy is csendes hangja. - Vajon mi lesz itt? - kérdezte magától gépiesen többször egymás után s úgy érezte, mintha elveszne - teste-lelke elmerülne a téli napnak sivár végtelenében, mintha egyedül kerengene most már valamely messzi égi testek között s örökké egyedül... parány!... mely egyedül bolyong... s mi végre? S még a gyerekek zaja a másik szobában - még ez sem tudta mosolyát kicsalni - Szép homloka borús volt, arca gondterhelt - eltűnődött.

-Kegyelmes Asszonyom mindig oly jóakarátú volt irányomban - szólalt meg végre hosszú szünet után s türelemhez, várakozáshoz szokott lényé egész alázatosságával... - Oly szíves volt mindig... - Hiszen akkor sem utasított el magától...

- No, és úgy-e nem bánta meg fiam? - kérdezte az idős hölgy tündözéséből felocsúdva. - A fiatal pedig maga elé nézett előbb s onnan a messzeségbe.

- Nem bántam meg - mondta lassan s ugyanolyan lankadtan.

- Jó ember - ugye-e?

tovább>>>

Búcsú mesterségemtől!

Fogja lámpását s az arcomba világít... (oh jól tudom, hogy ezt teszi,
Mert mindent tudok én, ha alszom is.)
S akárha szemeimre szállna rá a nap, a látás is megédesül,
Hogy csupa báj és fény borítja tőle, illeti
Elfáradt lelkemet s a gyötrő hév is szinte felmagasztosul,

A gyötrő hév bizony! Óh emberek!
Ti nem tudjátok ám, ki voltam én!
A láng... oly esztelen, akár a láng,
Mely lobog meztelen,
Mert nincsen kérge s eszi önmagát vadúl
Sír és viháncol önmagának, aztán visszahull,

Vagy voltam tán, mikép a trombiták szava,
Amely a téli táj felett riadva száll tova,
S a táj, szegény, eszmélni kezd,
Holott pihenne még és nem akarja ezt
És aki bandukol, félénken néz oda.

Hát ilyen voltam én. Az élet így telik,
Hogy csendesül az ember estelig, -
Ma már én csendesebb vagyok. Lurkó ne féld botom,
Egy öregúr vagyok, akinek nincs neve
S ki bottal jár ugyan, de nem suhint vele.

Csak még az álmaimat nem adom,
Hogy adnám? Oh nem adhatom. Az még enyém.
A régi lázról álmodom. Vegyétek ezt: ez mindenem.
A régi hév, a régi gyöttelelem.
Rámszáll a tűz, napfényben áll a tér
És látom magamat, egy ifjút gondokkal teli...
Oh tépd ki hát a szívemet és add neki.

Egy egiptomi sírkövön

Élek és kiáltok, hogy halld, - de vajjon még meddig kiáltok én?
S vajjon kinek kiáltok én?
S meghallják-e vaj! a századok, hogy egy ember élt itt?
S vajjon elbolyong-e jajszavam a századok rengetegében
- s nem hal-e el?
S vajjon tovább hullámszik-e a századok tengerében,
Ha oly gyengén lejt is majd tovább,
Mint nagy viharban kis hullámfodor?

S vajjon kinek kiáltok én, ha nem érti más,
Ha nem érti senki más, mit mond e jajszó?
Ha nem érti senki más, hogy mit tanultam én,
Hogy mit szenvedtem és mit láttam én?

Ó mért is szólok hát s mért nem némulok el?
S mért hirdetem egy élten át örök fájdalommat
S hogy szenvedéseknek őse én valék!
Mért kell alamizsnát kérnem Töled, átkozott Utókor,

Hogy tekints vissza majd reám az Idők és Szenvedések
És Nagy Viharok rengetegéből, - át hullámon és ködön,
Gondolj egy másodpercre reám, - mint a hajós,
Ki nagy viharban siklik át az örvény feketeségén
S szellemszemekkel látja társát ott alant,
Amint zöld mohára hajtja elfáradt fejét
S gyengéden úgy öleli elfáradt szívéhez
Egyetlen kincsét: az örök éjszakát!

Az itt közölt anyagot a

Végre is kis versem, légy te az utolsó!
Mondd meg a lányoknak: csak őket szerettem!
S hírdesd még egyszer, hogy sokat szenvedtem én!

S hírdesd:
Nagy urak órája, egy kastély felett, havas éjszakán
Végsőt kongattam még egyszer, éji időben,
mutattam az idöket s megálltam,
S nincs oly órás e világon, ki zengésem megújítaná!

S hogy sötét udvaron lenn vörösen ragyogó istállók s kocsiszínnek
Suttogó népe lesi hangomat s hallom,
Hallom: tanácskoznak lenn: »az óra megállott« ...
- De én megúntam,

Megúntam őrizni az éjt s napot is!
Soha megpihenni!

Őrizni az éjt s mutatni az éjféli rémes idöket
Mulató szemeknek!

Hírdesd:
A magános órákat, kiknek feleltem az éjben, e zengöket.
Segítse az Isten!
Tiszta zenéjüknek örüljön a vándor s örüljön a távoli
Csillagos égbolt!
S hogy üdvözölöm itt barátomat, a két templomi órát, mindennél

Mélyebb zengésűt, kinek hangja erős és ünnepi fényű!
Szép volt, mikor ők kezdék s - ki-ki hangján - kóborló
Rablóknak együtt ütöttük az éjfél sorra
Felzendülvén zordon karácsonyi viharban!

S hogy a lelkek órája is én voltam a sok között
s ha arra sodorta a szél
Gyakran leültek a párkányon s halkan hozzám
Lehajolva hallgatták a beszédem, - megnézték az időt ...
Ámde most némaságomtól e gyengédek rémülnek
igen s tova szállanak:
» Az óra megállott! « ... - De én megúntam,

Megúntam figyelni az éjt s napot is!
Soha megpihenni!

Őrizni az éjt s mutatni az éjféli rémes idöket
Mulató szemeknek!

Hírdesd:
Fáradt szerkezetét most pihenteti, ója,
Élvezi a csendjét a kastélyi óra!

Megúnta ő figyelni az idők járását!
Múljanak el felette!

Régi dallam

Borág s borostyán közt, hol a fűrtös kis,
Nyájas arcocska megjelenik reggel
S álomittasan nézeget szét:
Küldd el Venus arra galambjaid.

S csattogva fénylő, szép nyaka mellett: ők
Súgják meg titkom, hogy szeretem szívét
S hogy kis levélkét kap ma tőlem
S elviszem őt mihamar atyjától.

.....

... megáll az ember esze!

(egy gondolkodó polgár)